

Ze lijken bijna niet meer weg te denken uit onze huishoudens, onze trouwe viervoeters. Maar wees eens eerlijk, zijn ze echt wel zo trouw? Een groot deel van hen belandt niet voor niets in het asiel, namelijk vanwege onaangepast gedrag in het gezinsleven of onhandelbaarheid in het algemeen. Hun steeds groter wordende dominantie staat zelfs een liefdevolle omgang met hun eigen soortgenoten in de weg.

Territoriumdrift en intimidatie maken menige wandeling of fietstocht ongezellig. Hoe ongeïnteresseerd of vluchtig je ook een perceel of achtertuin passeert, je kunt er donder op zeggen dat binnen enkele seconden aan de andere kant van de schutting of heg een grommend of luidkeels blaffend mormel zijn kans schoon ziet van zich te laten horen. De precieze boodschap van dit gedrag blijft voor mij een raadsel. Pas op, ga weg, anders eet ik je op? Heeft het schepsel in kwestie na al die jaren dan nog steeds niet begrepen wat een voorbijganger is, namelijk iemand die voorbijgaat? Het onnozele geblaf wijst meer op een plichtmatige uiting van verveling of een verkeerd afgesteld alarm dan dat het iets met waakzaamheid te maken heeft.

Langzaamaan zijn onze behaarde metgezellen de maatschappij aan het overnemen en beginnen zich daarbij steeds menselijker te gedragen. Inmiddels laten de honden hun baas uit, in plaats van andersom. Drie keer per dag eisen ze hun rondje om het huis, behalve als het regent, dan blijven ze liever binnen. Er worden verzekeringen en speciale begrafenissen voor ze geregeld en zelfs vakanties moeten worden aangepast voor deze meervoetige veeleisers.

Zelfs de evolutie lijkt zich van hen verwijderd te hebben. Na zoveel jaren blaffen zou weleens de balans opgemaakt kunnen worden, in hoeverre dit gedrag de wereld en henzelf nu werkelijk ten goede komt. Helaas pakken ze dit niet op, een gemiste kans. Als een plaat blijven deze grommende lawaaischoppers hangen in eeuwig dezelfde groef. Eens een blaffer, altijd een blaffer, meer komt er niet uit. Helaas ook niet minder.

Ongelukkigerwijs zijn ze naast hun domesticatie ook nog eens slachtoffer geworden van bemoeienis in hun genenpoel. De zogenaamde rassen vertonen vele mankementen, van te vroeg versleten heupen tot verstopte ademhalingsorganen door een te platte bek. Aan hun afgesneden staarten en afgedekte ogen kunnen we duidelijk de mens met zijn geniale ontwerpplannen herkennen.

Misschien moeten we ze een handje helpen, wellicht zijn ze het slachtoffer geworden van hun eigen domesticatie. Wordt het trouwens sowieso niet eens tijd dat ze op eigen poten gaan staan? Klaar met de kant-en-klare brokjes en het oeverloze geblaf. Mijn voorstel is om allereerst een fokverbod in te voeren en de overgebleven exemplaren los te laten in de prairie, tussen de wilde paarden en konijnen. Misschien zelfs tussen hun oorspronkelijke broeders, de wolven, daar zouden ze nog wat van kunnen leren. Als de evolutie weer ingrijpt, kunnen ze zich tenminste weer vóór- in plaats van achteruit ontwikkelen. Dit laatste geldt overigens ook voor de mens.